

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemana za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemana za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje dvajsetstopenne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 25—26 poleg gledališča v „zvezdi“. Opravništvo, na katero naj se blagovoltijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Kako dolgo bode vojska

še trajala, tega ne ve nihče denes, to pa je gotovo, da so se oni sovražniki Slovanstva jako prevarili, ki so menili, da z vrnitvijo kneza Milana v Belgrad je tudi vojne konec. Sedaj so prisiljeni sami priznati, da so Srbi jednoglasno zato, da se vojna z vso odločnostjo nadaljuje, liberalci in celo konservativci. Vsak pošten Srb vé, da je zdaj čast srbskega naroda na vagi. Tudi, ko bi iz tega boja ne izišel kot popolen zmagalec, on mora iziti vsaj moraličen pobeditelj, s častjo; zato se pa ne sme in ne more uže po prvih nezgodicah udati in se hvala bogu tudi ne misli, na veselje vseh, ki vedo, da se Srb bori zdaj ne le za Srbstvo, nego za vse Slovanstvo.

Čitati je bilo v slovanskih in tujih listih, da je zastopnik črnogorskega kneza v Srbiji, senator Vrbica, rekel novinarjem, da bosta te dni oba kneza izdala na ves srbski narod nov proglas, v katerem obetata tako dolgo vojevati, ne prej orožja položiti z rok, dokler ne bode Turčin s srbskih zemelj prognan, ter da se zanašata na pomoč vsega slovanskega sveta. Zdaj se sicer čuje, da iz obzira na evropsko diplomacijo tega manifesta ne bode v javnost, ali misel njegova bode ostala. In naravno gotovo je, da imata kneza Milan in Nikolaj gotove dogovore v tem smislu. Vojne torej ne bode tako brz konec.

Če vojna traje do zime, in Srbi ter Črnogorci morejo, po naši misli, tako dolgo ystrajati, posebno ker zdaj iz Rusije vedno denarjev dobivajo in so tudi lepo posojilo sklenili, — tačas bode Srbom zima vrlo pomagala in turški azijski vojniki bodo tako padali, kakor so lansko zimo v Hercegovini,

kjer je polovica turške vojske na boleznih umrla. Če prej ne, po zimi mogó Srbi Turke uničiti.

Do zime je pa še dolgo in menda naše slovansko zaupanje ne povsem neopravičeno, da se Črnjajevu uže prej večji dobitok posreči.

Grška in Turška.

Srbski knez se je zanašal v svojem proglasu na narod, da bodo tudi Rumuni in Grki za orožje prijeli proti Turkom. In res bi bilo vsem tem zjedinenim malim državam prav lahko od vseh strani prijetega turškega barbara zadaviti. Vendar hrabri Srbi so sami ostali v boji, da si se bere za ves iztok in ne le za sebe. Rumuni, vlaška vera, bi pač radi imeli donavsko ustje v svojih rokah, ali ne da bi si ga sami izvjščili, Slovan naj bi ga jim priboril. Za Srbijo imajo baje zdaj baš mej vojsko „simpatije“, to je vse, pa jako malo.

In Grška? O njej je še malo upanja ostalo, če prav tudi ne mnogo, ker zdanji Heleni niso dosti boljši kot zdanji Romani. Vendar Grki imajo mnogo živejši interes na razpadu Turčije nego Rumuni, oni imajo več pridobiti, oni imajo svoje sonarodnjake osvoboditi in k svojej domovini priklopiti. Za to je tudi agitacija po Grškej zadnji čas silno narasla. Zlasti stranka bivšega ministra Deligiorgisa hudo agitira za vojsko.

Včeraj se je sešla v Atenah grška zbornica. V njej se bode kmalu odločilo, ali Grška stori svojo dolžnost. Vlada bode baje predlagala naj se vzame državno posojilo za vojsko, naj se davek v ta namen zviša, narodna garda od 20 do 26 leta skliče in 30.000 mož postavi v orožje. To mora vendar kakov pomen imeti, sodil bi človek.

Grška vidi, da Turčija z vso svojo vojsko niti same male Srbije ne more zvladati,

kako menj bi mogla obe. Zato je važno odločenje grške zbornice odvisno od tega, kako, se bode držala na dalje Srbija. Da pa se bode hrabro branila in naposled sestradanega Turka iz svojih zemelj vrgla, o tem nečemo dvomiti še

Jugoslovansko bojišče.

O pripravah v Srbiji piše „Pol. Corr.“ iz Belgrada: Mej Banjo in Aleksincem pride najbrž do večjega boja. Črnjajev je svojo armado z 140 kanoini mej Toplo, Deligradom in Paračnom zbral. Počasno turško vojevanje je pustilo Srbom časa nič menj nego pet krajev močno utrditi.

Nij res, da bi bili Srbi svoje ranjence v Zajčaru pustili, kakor so nemške novine pisale, Črnogorski knez, ki je bil baje v bitvi na Volčjem dolu na nogi lahko ranjen, je prepustil poveljništvo severne vojske, ki pazi na Muktar-pašo, ki je v Trebinji in ravno tako na druge Turke, da mu ne bi v pomoč prišli, vojvodi Petru Vukutiću, on sam pa je z 10 bataljoni prišel 17. t. m. v Beljopavličce, da pomnoži svojo vojsko nasproti Albaniji, kjer se večja sila zbira.

Srbske skupščine odbor seduje ravnokar v Belemgradu. O čem se posvetuje, se danes še ne ve. Govori se, da o novem posojilu, katero hoče vlada v ptujini napraviti. Bankirji iz Odese so se jej k temu ponudili, ter so voljni potrebne svote proti 6 1/2 % posoditi ji.

Knez Milan biva še vedno v Belemgradu, in zopet je preložil svoj odhod za nekaj dnij. Morda zato, ker je kneginja v otročnici baje precej nevarno zbolela. Knez gre potem v Čuprijo.

V Rusiji raste navdušenje za Srbijo ve-

Listek.

Pomladanski valovi.

(Roman, spisal Ivan Turgenjev; poslovenil dr. Maks Samec.)

(Dalje.)

XV.

Mej tem, ko je Klüber računal z natakarnjem, kateremu za kazen nij dal ne jednega krajcarja za napitek, je šel Sanin brzim korakom k mizi, pri kateri so sedeli oficirji — in obrnivši se k razžaljivcu Eme (kateri je ta trenotek daval svojim tovarišem Emينو rožico poduhavati) reče francoski: „To, kar ste vi zdaj, milostivi gospod, storili, je nedostojno za poštenega človeka, nedostojno za uniformo, katero nosite, in jaz sem vam prišel povedat, da ste sirov nesramnež!“ Mladi človek skoči na noge, drugi starši oficir pa ga zadrži z roko, ga posadi nazaj na stol — in

obrnivši se k Saninu ga vpraša tudi francoski: „Je li on sorodnik, brat ali ženin te gospodičine?“

— „Jaz sem za vsem ptuj človek, „vsklikne Sanin,“ jaz sem Rus — ali ne morem nemarno gledati take predznosti; sicer pa, to je moja karta, moja adresa: gospod oficir me more poiskati.“

Izrekši te besede vrže Sanin na mizo svojo vizitkarto in zgrabi ob jednem Emينو rožico, katero je jeden izmej za mizo sedečih oficirjev bil položil na svoj krožnik. Mladi človek je zopet hotel ostati s svojega stola, ali tovariš ga zopet vstavi in reče, „Dönhof, bodi miren!“ Potem vstane sam in objavi z nekako natančnostjo v glasu in manerah Saninu, da bode jutri zjutraj jeden od oficirjev tega polka imel čast prijaviti se k njemu v njegovem stanovanji. Sanin odgovori s kratkim poklonom in se brzo vrne nazaj k svojim prijateljem.

Klüber se je pritvoril, kakor da bi ne zapazil nenavzočnosti Saninove, ali ne vedel za njegovo objasnjenje z oficirji; priganjal je kočijaža, ki je zaprezal konje, in se je jezil nad njegovo počasnostjo. Tudi Ema nij nič rekla Saninu, še celo pogledala nij nanj. Ali po vzdignjenih obrvih, po ustnah, obledivših in stisnjenih, še iz njene same nepremičnosti je bilo soditi, da jej nij dobro pri srci. Jedino Emil je želel čutno govoriti s Saninom in povprašati ga: on je videl, da je Sanin šel k oficirjem, videl, da jim je podal nekaj belega — košček papirja, listič, karto . . . Srce je močno utripalo v ubogem mladenču, lice je žarelo, on je bil pripravljen vreči se Saninu okoli vratu, zaplakati ali iti precej z njim, potolči v prah in pepel vse te zoprne oficirje! Vendar se je zdržal in bil zadovoljen s tem, da je pazljivo sledil za vsakim dvigljenjem svojega velikodušnega ruskega prijatelja!

Kočijaž je končno upregel konje in celo

dno bolj. Vsak dan dohajajo prostovoljci čez Rumunijo v Belgrad. In ravno sedaj se piše, da so se kozaki ob spodnjem Donu vzdignili, ter se izrekli, da hočejo kot prostovoljci na Srbsko. Če se to obistini, potem bode dobila srbska armada izvrstno konjištvo. In ravno tega ji je posebno potreba.

Iz Carigrada sta se odposlala Hlovanča Effendi in Blacque bej v Bulgarijo, da preiskujeta ondošnje razmere. Ta dva sta kristjana in prvi še celo Bulgar. Upati je, da vestno preiskujeta storjene hudobije, in da vestno o njih poročata!

Turki ne morejo naprej! Uže štirinajst dni je, kar so prodrli na Srbsko zemljo in še sedaj stojé v svojih pozicijah pri Knjaževacu in Zajčaru Horvatovič stoji pri Topli, pet ur pred Banjo, kjer je postavil svojo vojsko v jako ugodna stališča. Včeraj se je hotelo vedeti, da je Banja padla v roke Ejub paši. Ali to se nij obistinilo, Turki še celo do sedaj posebno srditega naskoka na Hrvatoviča naredili niso. Turška armada je v slabih razmerah. Sedaj ko so pokradli po Srbiji kolikor se je videlo vse, kar se je le dalo sneti ali izdreti, primanjkuje jim najpotrebnejših reči, posebno živeža. In ker se pota srbska slaba, turški dovozni pomočki pa še slabši, dovažuje se jim potrebno le počasi. Tu je gotovo tudi iskati uzroka, da ne poskuša Ejub-paša prodreti proti Banji. Z lačno in sestradano armado je težavno napadati. Potem pa je tudi Horvatovič v tako tvrdnih pozicijah, da se Turek sedaj še čuti preslabega k napadu. Vsakako stoje sedaj srbske reči bolje in kaže se, da umikanje nazaj v Moravsko dolino ni naredilo niti moralčne, niti fizične demoralizacije mej Srbi!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 19. avgusta.

Ker se državni zbor bliža, množe se iz ustavovernega taborja glasovi proti *nagodbi* z Ogersko, in se izjavlja nevolja proti dualizmu, kar je pač nekoliko čudno, če se pomisli, da so baš ustavoverci stvarniki te sisteme. Temeljite in jasne obravnave teh zadev pa zastoj iščemo. Stvar je pa res teško razumljiva.

Ogerski ministri so imeli zopet 17. avgusta sejo zaradi nagodbenih zadev, o colnej in trgovinskej ter bankinej zadevi. Resultata še nij nobenega.

Miletičev zapor je od magjarske višje so dnije potrjen. Dolže ga, da je hotel na južnem

Ogerskem 30.000 prostovoljcev za Srbijo nabirati.

„Pešti Naplo“ piše o ministerskih konferencijah v Pešti, da je posvetovanje končano. Izdelan je statut za novo ogersko banko in v septembru bodo stopili v posvet z nacionalno dunajsko banko. Da bi akcionarji le dobrovoljno pustili razsekati dunajski inštitut, nij upati. Naj težavnejši še le pride!

Vnanje države.

Londonski komite v podporo ranjenem po bojiščih je na srbsko in turško bojišče odposlal 200.000 šterlingov.

V *američanskih* zjedinenih državah se gode čudne reči. V jugu se uže kuha agitacija zavoljo volitve novega predsednika, in uže se prav srčno pretepavajo. Posebno zamurcem gre slabo. V nekaterih krajih so jih uže mnogo pobili. General Grand je torej zaukazal Schermanu, da naj ima vedno pripravljeno vojsko, katera bi odrinila na jug, ako bi se moral red z orožjem ohraniti ondi.

Dopisi.

Iz Kamnika 18. avg. [Izv. dop.]

Jako nas je narodnjake tu v Kamniku razveselil dopis iz Idrije in denašnji uvodni članek „Slov. Nar.“, ki poroča o sijajnej zmagi narodnjakov pri volitvah v mestni občinski odbor v Idriji in ne morem se zdržati, da ne bi pri tej priliki omenjal jednacih zadev tu pri nas v Kamniku.

Uže je minolo zopet triletje županovanja in odborovanja naših mestnih očetov in prišel je čas novih volitev. Toda naše županstvo in občinski uradnik, si iz tega menda ne storita nič, ker še nič nij čuti, da bi se kaj pripravljalo za zopetne volitve. Je li morda huda vročina uzrok? Ali mar obhajata župan in njegov pisar počitnice na kegljišči? Bo-li treba zopet dregati, da se bode počasi jel sestavljati zapisnik volilcev, katerega popolnosti naj bi potem šel kdo prepričat se, da ne bi nalašč ali pa po naključbi tudi prišel kdo v napačni razred, morda na kvar pravičnej stvari, kakor se to čestokrat zgodi, ako se ne gleda ljudem na prste. Dolžnost je torej, da pritiskamo, da se precej sestavi zapisnik volilcev in razpišó volitve in drugič paje zopet treba osnovati precej dobro agitacijo. Le po živi agitaciji je mogoče, da si izvolimo boljše mestne gospodarje in se preobrne pri nas jedenkrat na boljše. Le še nekaj let tako gospodarstvo in mesto Kamnik bo na slabšem, ko kakšna vas. Da je sedanje županstvo z uradom vred le slabo, priznavajo županovi pristaši sami. Ko je vendar toliko

reči vedno za oskrbljevati in treba večkrat posvetovati se s celim odborom, pusti se pri nas vse v nemar; prave seje nij celega pol leta nobene. Pisar je prej pri vsakej drugej reči, nego na svojem mestu pri delu, — kaj čuda, če gremo rakovo pot nazaj.

Pač ima prav narodna pesen, da je „Kamnik zaspan“. Povsod se energično odpravljajo nemškutarski župani in občinski odbori, le pri nas ne; samo pri nas se nobeden uplivnejih mož neče žrtvovati, da bi se vendar postavil na čelo agitacije, marveč le gre po svojem opravku in dobičku, občni blagor v nemar puščaje in prepuščaje nesposobnim. Glejte Kranj, Vrhniko, Krško, celo nekoliko Ljubljano in zdaj Idrijo! kaj stori živahna agitacija, odločnost. Hočemo li mi zaostati! Na noge torej, in pripravljajmo se na volitveni boj, da vendar jedenkrat uže premagamo nemškutarsko koterijo, in prave domačine Slovence spravimo v občinski odbor. Ako le jedenkrat zmagamo, nobena sila nam ne iztrga več iz rok pridobljenega. In ta zmaga bo tudi važna za prihodnje volitve v deželni zbor. Vnovič vas pozivljam vas neodločence, na noge za dom in našo narodnost! In vi zavestni narodnjaki podučite nevedne in pridobite neodločne na našo stran, in zmaga bode naša. Boj bo v prvič sicer trd, a preverjen sem, da ako se dobro organiziramo in pridejo vsi narodni volilci volit, da zmagamo, potem smemo zopet reči: Kamnik je pravo Kranjsko t. j. slovensko mesto! Dokler pa nam gospodari nemškutar, sramujmo se pred vsem slovanskim svetom!

Iz Idrije 18. avgusta. [Izv. dopis.]

(Fantovska veselica.) Preteklo nedeljo 13. avg. napravili so domači fantje veselico na pristavi gosp. Leskovca. Vršila se je veselica pri najlepšem vremenu nekoliko pod milim nebom, nekoliko na večer v zgornjih prostorih. Vse godbene, pevske in deklamatorične reči so se vršile v najlepšem redu, v občno zadovoljnost mnogoštevilno zbranega občinstva. Proti večeru in v pozno noč radovali so se pa mladi pari s plesom in kakor je sploh navada le s težkim srcem so zapustili njim priljubljeno plesišče, ko je petelin uže davno zaspance na delo klical. Naj tu omenjam pohvalno osnovatelja, aranžerja in voditelja vse veselice g. Fr. Štajerja in celega komiteja, ki so se trudili po mogočnsti veselico spodobno in krasno napraviti. Vsaj je tudi bila jako lepa misel napraviti v našem mesticu fantovsko veselico, katero šteje nad 40 fantov iz omikanih krogov in katera

društvo je sedlo v kočijo. Emil s Tartaglijo se spravi na kozla, njemu je bilo tam ljubše in Klüberja, katerega nij mogel ravnodušno videti, nij imel vedno pred očmi.

Klüber je celo pot besedoval — in besedoval sam; nikdo mu nij odgovarjal in tudi nihče pritrjal. Posebno je povdarjal to, da ga nijso poslušali, ko je predlagal, da bi bili obedovali v zaprtej sobi; nobene neprijetnosti bi se ne bile prigodile! Potem je povedal nekaj ostrih in liberalnih graj zaradi tega, da ministerstvo neodpušljivo prizanaša oficirjem, ne pazi dovolj na disciplino in premalo uvažá meščanski element v društvo — in kako do tega raste nezadovoljnost, od katere nij več daleč do revolucije, za kar nam je žalosten primer Francoska! Ravno tako, je še pristavil, priseže na svobodo, da pa nikdar . . . in nikoli . . . ne bode odobral in da se izgovoriti ne da ne odobravanja pri pogledu na takšno

zmešnjavo! Potem je še rekel nekaj občnih opomb o nravnosti in breznravnosti o priliki in čuvstvu dostojanstva.

Mej tem besedovanjem se je začela Ema, ki uže nij bila o predobednem sprehodu zavsem zadovoljna s Klüberjem — zaradi tega se je držala vedno nekoliko oddaljena od Sanina in kakor vznemirjena vsled njegove pričujočnosti — javno sramovati se svojega ženina.

Proti koncu vožnje je uže očitno trpela in akoravno nij ves čas spregovorila s Saninom nijedne besede, je vendar pogledovala nanj prosečim pogledom . . . Od svoje strani je Sanin čutil z njo tem bolj, kolikor je rasla v njem nezadovoljnost proti Klüberju, celo radoval se je na skrivnem o vsem, kar se je v teku tega dne prigodilo, akoravno je imel pričakovati prihodnji dan pozor na boj.

Mučiteljne partije je bilo vendar jedenkrat konec. Ko je Sanin pred konditorijo

vzdignil Emo iz kočije, nij spregovoril besede, samo položil jej v roko nazaj dobljeno rožico. Ona vsa razjarjena mu stisne roko in vzame rožico. On nij hotel iti v hišo, ker se je bilo uže precej storilo večer. Ema ga tudi nij povabila. Na pragu pokazavši se Pantaleone objavi, da gospa Lenora počiva. Emil se je boječe poslovil od Sanina, kakor da bi se ga bil bal. Klüber je spremil Sanina do njegovega stanovanja in se mu je prisiljeno priklanjal. Pravilno ustrojenemu Nemcu je bilo pri vsem njegovem zaupanju v samega sebe dosadno. Da, tudi vsem drugim je bilo dosadno. V Saninu se je to čuvstvo — čustvo mrzkosti kmalu izgubilo. Spremenilo se je v nedoločno, pa prijetno radostno razpoloženje. On se je spreha al po sobi, nij o ničemur mislil, požvižgaval si — in bil jako samozadovoljen.

XVI.

„Počakal bom gospoda oficirja do 10 ure

veselica je najsijajni kontrast proti grobu podobnej tihoti uradniško-nemškutarskega društva, kazina. Zahvalo je tudi izreči vedno delajočemu kapelniku idrijske čitalnice g. Serjunu, kakor tudi vsim g. pevcem č. gospodični Tušarjevi. Čul sem, da nameravajo tudi narodni možje napraviti veselico, bo li kaj iz tega projekta ne vem? Na vsak način bi se s tem naše društveno življenje še bolj oživilo. V istini bila je ta veselica najboljša slavljenje narodne zmage.

Vsem čestiteljem Anton Janežiča,

ki so s svojo navzočnostjo pri svečanosti v Lešah, 13. avgusta t. l. pripomagali, da se je dostojno in častno slavil spomin vrlega buditelja slovenske beletristiki, neutrudljivega tajnika družbe sv. Mohora, marljivega slovenskega pisatelja in jezikoslovca, zlasti vsem narodnim društvom, pevskega zboru ljubljanske čitalnice in vsem drugim č. gg. pevcem, Sokolom in v zdatno pripomoči in sodelovanju č. gg. dr. Janez Bleiweis, profes. J. Stritarju, odseku ljubljanskemu, družbi sv. Mohora, glasbeni matici in slovenski matici, končno odbornikom št. jakobskim in vsem p. n. rodoljubom najtoplejšo zahvalo izreka s posebnim visokoštvanjem:

Glavni odbor Janežičeve slovesnosti.
V Celovcu 18. avgusta 1876.

Domače stvari.

— (Kranjski deželni šolski svet) Sedanji deželni šolski svet v Ljubljani obstoji od 2. septembra 1870. leta, torej preteče njegova postavna šestna doba 2. septembra letošnjega leta. Poslati ima vanj kranjski deželni odbor iz svoje sredine dva zastopnika in ima izmej učiteljstva predložiti vladi v potrjenje tudi dva uda. Ravno tako ima škof 2 zastopnika izmej duhovščine vladi v potrjenje predložiti. — Včeraj 19. t. m. je deželni odbor volil izmej sebe v šolski svet g. Murnika in dr. V. Zarnika. Izmej učiteljstva je pa vladi v potrjenje predložil dosedanjšega uda šolskega sveta g. A. Praprotnika in g. profesorja Fr. Šuklje-ja. G. Šuklje ima priti mesto zoper voljo deželnega odbora v deželni šol. svet vrinjenega dr. Mrhala, zaradi česa so bile večkrat znane viharne debate v kranjskem deželnem zboru, kjer se je naglašalo, da je to prelomljenje ustave in nepostavnost. Zaradi tega „nepostavnega“ — kakor je deželnega zbora večina dokazovala — imeno-

vanja je tudi dosedanji dež. šolski svet v obeh narodne večine deželnega zbora nelegalen proglašen bil. Ako bode torej vlada zdaj to popravila, postane zopet deželni šolski svet legalen in potem se ga bosta izvoljenca deželnega odbora gg. Murnik in dr. Zarnik udeleževati morala, kar tudi želimo in upamo. Koga je g. škof predložil, nam nij znano.

— (Seja ljubljanskega mestnega zbora) 17. t. m.: Župan naznanja, da je skleneno novo numeriranje hiš po Ljubljani od vlade dovoljeno, kakor tudi da nosi tivolska cesta ime Franc-Jozefove ceste. Potem odgovarja na več interpelacij, stavljenih v zdajem zboru.

Obč. svetovalec Drevo opozoruje župana na ognjevo nevarnost v Cvajerjevi hiši v Gradišči.

Jurčič interpelira župana, zakaj se od strani predsedništva in magistrata dnevni red in vse kar se občinskim odbornikom na dom dostavlja, daje samo v nemškem, ne pa vsaj onim, ki tukaj v slovenskem jeziku razpravljajo, v slovenskem, ali prvem in pravem deželnem jeziku. Te interpelacije ne stavljam iz stališča kakove oportunitete ali koristnosti, ne, kakor da bi nemščine ne razumeli; slučajno razumemo mi narodni udje tega zbora nemško tako dobro, kakor slovensko; za to pa, če terjamo slovenščino, terjamo jo tu iz principa, ker je ona prvi deželni jezik, govor 95 procentov prebivalstva, in ker hočemo, da ima v javnem življenju s tem veljavo, da se rabi. In ker vsak narod, ako ne vladajo renegati ali tuji priseljenci z njim, spoštuje in rabi v javnem življenju svoj jezik, naj bode narod majhen ali velik, tudi mi Slovenci celo ne kot Slovanje nečemo pripuščati, da se na stroške nam tujega nemškega odriva.

Župan pravi, da bode, ker to zahtevanje meri proti dozdanjim normam tega zbora, v prihodnjic odgovoril.

G. Regali se pritožuje, da se po krivem od hišnih posestnikov terjajo doneski za vkvartiranje vojakov, katerih pa še tukaj nij, in vpraša, če hoče magistrat varovati hišne posestnike in jih ne še bolj tlačiti. G. župan obljubi, pregledati dotična pisma in na vprašanje odgovoriti prihodnjic.

Dr. Bleiweis bi rad izvedel, kakšen odgovor se je dal na pritožbo mestnega odbora, da je vsled prevaževanja železničnih vozov dunajska cesta večkrat zaprta. G. župan odgovarja, da na pritožbo mestnega odbora

zjutraj,“ je premišljeval drugo jutro Sanin, ko je skončal svojo toaletto, „potem pa me naj on išče!“ Pa Nemci vstajajo rano: ura še nij bila devet, ko pride natakaz naznanit, da ga želi nadporočnik pl. Richter videti. Sanin ovije brzo ovratnik in ukaže natakazju, naj ga „prosi.“ Gospod Richter je bil proti pričakovanju Saninovem jako mlad človek, skoraj še mladenič. Skušal je dajati svojemu brezbradnemu obrazu izraz važnosti — ali nij se mu udalo: še svoje vznemirjenosti nij mogel prikrivati. Vteknivši roko v sablino držalo, se je vsedel na stol in malo da nij z njega padel. Jecljaje in čakljaje objavi Saninu v o durnej francoščini, da je prišel z naročilom od svojega prijatelja Dönhofa, zahtevati od gospoda Sanina zadostenje za sinoč upotrebijene, razžaljive izraze in ka terja pl. Dönhof, ako bi g. Sanin tega ne hotel dati, satisfakcijo od njega. Sanin odgovori, da nij namen-

jen opravičevati se in da je satisfakcijo dati pripravljen. Na to vpraša g. pl. Richter, kedaj in kje bi mogla potrebno dogovoriti? Sanin odgovori, da zamore Richter priti k njemu čez dve uri in da hoče do tega časa poiskati si sekundanta. („Koga si hočem vzeti za sekundanta?“ je mislil sam pri sebi) Gospod pl. Richter vstane in se jame poklonjevati . . . na pragu pa se zopet vstavi, kakor da bi čutil grizenje vesti in vrnivši se k Saninu reče, da njegov prijatelj, baron Donhöf nikakor ne prikriva nekolike krivnje pri tem, kar se je sinoč dogodilo in da je zavoljo tega z bolj majhnim zadostenjem zadovoljen. Na to odvrne Sanin, da ne da nikakoršnega, ne lehkega, ne težkega zadostenja, ker se tudi dolžnega ne čuti. — „V takem slučajju, reče pl. Richter in še bolj zarudi: bode treba izmenjati strel des gouns de bisdoles à l' amiable!“

(Dalje prih.)

je glavno ravnateljstvo južne železnice odgovorilo, da pritožbe mestnega odbora so pretirane. Vsled tega se je nova pritožba izročila deželni vladi, toda župan ne ve, se je v tej zadevi kaj storilo in določilo, ali ne.

G. Klun stavi najni predlog, da naj se iz mestne blagajnice pogorelcem v Logatcu podeli podpora, če je mogoče vsaj 350 gld. in vtemeljuje svoj predlog kazaje na silno revščino in potrebo, ki je vsled požara zadela nad 100 družin. Cesar je podaril pogorelcem iz lastnega premoženja 3000 gld. deželni odbor jim je sklenil dati 5000 gld., c. k. vlada je oklicala nabiranje milodarov po vsej deželi, tedaj naj tudi občina ljubljanska ne zaostane za posameznimi dobrotniki, ampak naj bo prebivalcem po deželi v lep izgled. Nujnosti noče obširneje vtemeljevati, opozoruje le na staro prislovico, da dvakrat da, kdor hitro dá. Nujnost predloga se z veliko večino sprejme.

G. Terpin ugovarja, da imamo skrbeti za domače reveže in je zoper podporo

Dr. Schrey pravi, da za prvo silo zadostujejo velikodušna dozđaj nabrana darila in da naj se predlog g. Kluna izroči finančnem odseku in odloži za prihodnjo sejo.

Jurčič se čudi gg. Terpinu in Schreyu, kako je to, da se zdaj proti podpori naših rojakov in sodeželanov v Logatcu oglašata, tačas se pa nijsta oglasila, ko je ta zbor dovolil brez ugovora več sto goldinarjev za severno-polsko ekspedicijo, da si jo je sam udeležnik Weiprecht kot „schwindel“ zaznamoval in kot brezkoristno za znanost in humanitarnost; ravno tako je ta zbor votiral drago adreso in deputacije za Anastazija Grūna, katerega zasluge pri nemških literarnih historikih nikakor nijso tako sijajne, kakor pri vas. (Burni oho-klici!) Ko bi šlo tu za kako nemško pogorelo mesto, brž bi vi votirali podporo. (Dežman vpije, da je to neznosno govorjenje; predsednik župan govornika zavrača, z odločnostjo odbijaje insinucijo, da bi se nemški pogorelci bolj podpirali. — Pri glasovanju zmaga Schreyev predlog z 12 proti 7 narodnim glasom.

Prestopivši na dnevni red se je po predlogu šolskega odseka sklenilo: 1. Nekatero, od vodstva realkega nasvetovane nove reči naj se naredé; 2. vladi naj se dovoli, da učiteljske pripravnice smejo rabiti telovadnico II. mestne šole, gimnazijalci pa in učiteljski pripravniki telovadnico I. mestne šole, proti temu, da vlada v telovadnici I. mestne šole na svoje stroške napravi potrebna telovadna orodja in mestu povrne stroške za svečavo pometanje itd.; 3. vzame se na znanje, da izmej 1372 dečkov, ki bi bili morali v šolo hoditi, je 14, izmej 1232 deklic pa 17 nij obiskovalo; 4. šolskemu slugi II. mestne šole se dovoli od odseka nasvetovana plača; 5. stroški za modelirsko šolo se potrdijo. 6. ravnatelju I. mestne šole se po nasvetu g. Horaka odškodnina za stanovanje začasno povikša od 120 gld. na 200 gld.; odsek je nasvetoval le 150 gld., g. Klun pa je priporočal 250 gld.

Za nov kanal na šempeterskem predmestju se po nasvetu odsekov sklene, da se ima razpisati konkurenca, in zidanje izročiti tistemu ki bode stavil najugodnejše pogoje. G. Trpin je priporočal, da naj se delo izroči g. Falechiniju, ki je storil jako ugodno ponudbo. G. Regali zahteva razpis ponudbe, rekši, da ve za moža, ki bode kanal delal še ceneje. Gospod Dežman podpira predlog Trpinov, g. Klun predlog odsekov.

— (Nova slika J. Šubičeva,) predstavljajoča sv. Martina, je izpostavljena v redutnej dvorani. Več o njej bomo govorili v prihodnji številki svojega lista. Za zdaj vse, ki se za domačo umetnost zanimajo, opozorujemo, naj jo gredo gledat.

— (Nesreča.) Včeraj po noči ob 1/2 1 uri je zašel na železnico mej celovško cesto in mej cesto, ki pelje skozi latermanov drevo-red k Hradskega gradu, konj z vozom, na katerem je ležal popolnem pijan in speč kmetovalec. Črez malo časa pridrdra od ljubljanskega kolodvora vlak, zaleti se v voz na progi stoječi, ter ga vrže polomljenega na stran, konja pa potegne pod kolesa in ga raztrganega vleče streljaj daleč ter se potem vstavi. Kmeta so potem nekaj ranjenega našli še popolnem nevednega ležati v svojej pijanosti poleg razdrtega voza.

— (Na učiteljski v Kopru) so letos vsi Slovenci dobro zrelostni izpit dostali, in tudi po drugih razredih je napredek slovenskih kandidatov bil ugoden, iz česar se da sklepati na dobre učiteljske moči ondašnjega učiteljska.

— (Obesil se.) Nedaleč gozda „Romanje“ pri Gorici se je pretečeno nedeljo t. j. dne 13. t. m. zvečer, nek mladenič obesil na marelično drevo. Našli so ga v ponedeljek vi-sečega s črnim obrazom in iz ust molečim jezikom. V desnici je držal, bodalo, s katerim si je, baje sam, lica narezal, da bi hitreje umrl. V suknji je imel še precej denara: nekateri trdijo da 200, drugi zopet pa 450 ital. lir. Povod umora nij še znan. — V Barbani na Brdih se je tudi pred 14. dnevi nek mož, kolon, obesil. Star je bil 50 l.

Listnica opravištva. Gosp. L. Baloh-u v Št. Jožefu, sev. Amerika. Poslanih 5 dolarjev prejeli ter jih izmenili za 9 gld. a. v. Naročnina je zdaj plačana do 15. februarja 1877.

Tujci.

17. avgusta:

Evropa: Wechsler iz Gradca. — Sartory iz Trsta. — Kramar iz Karlovca. — Grčar iz Št. Vida. — Medakovič iz Gospiča.

Pri Slonu: Demetrije iz Mostara. — Hausner iz Moravskega. — Vilašek iz Prage. — Fink iz Železnikov. — Sperl iz Reke. — Jelenec iz Kočevja. — Burger iz Litije. — Cacagno iz Reke. — Helfler iz Dunaja. — Šubic iz Gradca. — Pelegrini iz Trsta. — Sponza iz Reke.

Pri Malitji: Stum iz Dunaja. — Doktor iz Nahoda. — Sendtner iz Dunaja. — Müller iz Oseka. — Rejel iz Dunaja. — Grandi iz Trsta. — Helauer iz Dunaja. — pl. Ehrenreich iz Ponoviča. — Wanas iz Dunaja.

Pri Zamorci: Reno iz Op'otnice. — Adrian iz Gradca. — Navratil iz Dunaja.

Pri Mestu Ljubljana: Stiegel iz Litije.

Tržne cene

v Ljubljani 19. avgusta t. l.

Pšenica hektoliter 8 gld. 12 kr.; — rež 5 gld. 85 kr.; — ječmen 4 gld. — kr.; — oves 3 gld. — 20 kr.; ajda 5 gld. 20 kr.; — pros 4 gld. 44 kr.; — kornuza 5 gold. 40 kr.; krompir 100 kilogramov 3 gld. 40 kr.; — fižol hektoliter 8 gld. — kr.; masla kilogram — gl. 94 kr.; — mast — gld. 85 kr.; — špeh frišen — gld. 66 kr.; — špeh povojen — gld. 75 kr.; jajce po 2 kr.; — mleka liter 8 kr.; govednine kilogram 50 kr.; — teletnine 44 kr.; — svinjsko meso 58 kr.; — sena 100 kilogramov 2 gld. 62 kr.; — slame 3 gold. 15 kr.; — drva trda 4 kv. metrov 8 gold. — kr.; — mehka 5 gld. — kr.

Dunajska borza 19. avgusta.

Enotni drž. dolg v Avstriji	66 gld	50 kr.
Enotni drž. dolg v Srebru	70	05
1860 drž. posojilo	111	25
Akcije narodne banke	854	—
Kreditne akcije	143	61
London	123	40
Napol.	9	80
C. k. cekini	5	85
Srebro	103	30

Hiša na prodaj.

V Kurji vasi (pod Golovcem) št. 24 je lepa hiša s štirim sobami, hlevom in kletom na prodaj, tudi je zraven lep vit. Natančneje se izve pri opravištvu „Slovenskega Naroda.“ (258 2)

Pri banki „Slaviji“ sprejme se mož samec za

uradnega slugo.

Pogoji se izvedo pri glavnem zastopu na glavnem trgu št. 10 v Ljubljani. (262—1)

Učiteljske službe.

Začetkom dojučee šolske godine 1876/77 imadu se nadomestiti službe učiteljah treče vrste na školah u Materiji i Brezovici sa slovenskim učnim jezikom.

Dohodki ovih službah po pokrajnskom zakonu od 3. novembra 1874 br. 30 jesu: letna plaća 400 fr., službena naklada 30 fr., stanovanje u naravi ili dotično odškodovanje s 50 fr.

Oni, što žele težiti za omenjenimi službami, neka predlože svoje po gori rečenom zakonu osvjedočene molbenice, ako su jurve u kakovoj službi, tragom svoje predpostavljene oblasti, ako još nisu pako ravnim putem amo i to najdulje do 15. septembra t. g.

C. k. kotarsko školsko vjeće.

Voloska, dne 5. avgusta 1876.

(264—1)

Umetne zobe in zobišča

(Luftdruckgebisse),

ustavlja brez bolečin, ter opravlja plombacije in vse druge operacije z zobmi

zdravnik za zobe Paichel,

stanujoč pri Hradskega mostu v Malitovej hiši (prvo nadstropje.) (262—3)

V tiskarni družbe sv. Mohora v Celovcu so ravnokar na svitlo prišle: (258—4)

Slomšekove pesni.

Zbral, uredil in izdal

Mih. Lendovšek.

Slomšekovih zbranih spisov prva knjiga. Srednje osmerke str. I.—XVI. in 256.

Prodaja Jurij Lercher v Ljubljani, trdo vezan iztis po 1 gld., broširan po 90 kr. — Dobivajo se po is ej ceni tudi: v Celji pri Drekslerju, v Mariboru pri Fr. Leirerju in pri uredništvu „Slov. Gospodarja“, v Celovcu pri Lieglu in pri Leonu, v Gorici pri Dase-u, v Gradci pri U. Moserju, v Trstu pri Simpfu, v Zagrebu pri Suppanu.

Kdor pa pošlje izdajatelju v Ptuj (Pettau) po nakaznici 1 gld., oziroma 90 kr., dobi knjigo takoj franko na dom poslano.

Opozorujemo še posebej čč. gg. katehete in učitelje na to, da zdaj ob konci šolskega leta nij lahko dobiti lepšega darila za šolsko mladež, kakor so te Slomšekove pesni.

Rabi se uže več ko 1 1/2 milijonov komadov. Črez 150 častnih priznanj.

Po določeni fabriknih cenah.

Stena garancija s certifikatom.

Na Kranjskem jedina zaloga pri (174—6)

Franju Detterju,

glavni trg, št. 168 v Ljubljani.

Dorško olje

iz sale kitovih jeter,

iz Borgena na Norveškem;

rumeno 1 steklenica 60 kr.; nepremočljivo brez okusa in duha 1 steklenica 80 kr.;

sč železnim jodirom 1 steklenica 1 gold.

Da se ponarejevanju izogne vtisneno bode moje ime na vsakej steklenici.

(3—20) **Gabriel Piccoli,**

lekar, na dunajskeji cesti v Ljubljani.

V Cerknico in okolico!

Vse svoje p. n. zavarovance in vse čestito občinstvo sploh opozorujemo, da je v Cerknici naš zastopnik gospod

Davorin Pavlovčič,

občinski tajnik.

Prejšnji zastopnik, gospod

Dragotin Drmelj

nij z nami v nikakoršnej zvezi več, tedaj tudi nema pravice, denar na naš račun prejemati in v našem imenu potrjevati.

Glavni zastop

banke „SLAVIJE“ v Ljubljani.

(263)

Zaloga hišnega orodja

Fr. Doberleta in H. Harischa

v Ljubljani,

v frančiškanskej ulici št. 8 in na dunajskeji cesti št. 79.

Največja zaloga hišnega orodja,

izdelanega navadno lepo, kakor tudi najbogatejšo okinčanega.

ZALOGA

domačih in inozemskih snovi za mobilije, zagrinjal, rolleaux za okna, prtov za mize, koltrov za postelje, kakor tudi preprog.

Prevzemata tudi tapetiranje sob in okinčanje celih stanovanj, hotelov, kopelj, kancelij itd. itd.

Ceniki in narisi pošljajo se na zahtevanje zastopnj, ravno tako oddaje se hišno orodje ali sploh pošiljatev za plačilo na obroke. (248—6)

Cene so kar najmogoče nizke.